maalet om den bedst mulige Uddannelse for Kvinder til Husmødres og Mødres Gerning, sikkert ogsaa har under Overvejelse. Den kunde mulig endog blive diskuteret i »Kvinden og Samfundet«, da den for en Del falder sammen med Spørgsmaalet om tvungen eller frivillig Undervisning i Husgerning, om end den rækker endnu videre.

Paa Dagsordenen ved Fællesmødet i Kolding fandtes to Punkter, der vakte udelt Opmærksomhed, nemlig Punkt VI: Forhandling om, hvorvidt D. K. skal tage Arbejdet op for Indførelse af en tvungen Uddannelse for Kvinder med det Formaal at dygtiggøre dem til en Husmoders og Moders Gerning, og Punkt X: Hvorledes kan man afhjælpe Manglen paa Sygeplejersker til Sygeplejeforeningerne paa Landet?

Fru Videbechs Indlæg i Diskussionen, da Punkt X var til Behandling, hidsættes her:

»Paa Dagsordenen for Dansk Kvindesamfunds Aarsmøde i Kolding findes to Spørgsmaal: Om »Dygtiggørelse af unge Piger til vordende Husmødre og Mødre«, og om »Afhjælpen af Manglen paa Sygeplejersker paa Landet«. Det første Spørgsmaal har givet Anledning til en ivrig Diskussion om tvungen eller frivillig Undervisning, og da jeg ser, at mange, er stemte for tvungen Undervisning, faar jeg Mod til at fremkomme med mit Forslag, som gaar ud paa at løse de to Spørgsmaal, om Dygtiggørelse af unge Piger til vordende Husmødre og Mødre og Afhjælpning af Manglen paa Sygeplejersker paa Landet, under ét.

Jeg tænker mig at opnaa det ved en tvungen halvaarlig »Værnepligt«, bestaaende i

1) et tre Maaneders Kursus i Syge- og Børnepleje samt Madlavning paa vore Sygehuse; vi har i Læger, Sygeplejersker og Økonomer de nødvendige Lærerkræfter.
2) tre Maaneders Tjenestetid som Hjælpersker under de lokale Sygeplejersker, 1 à 2 Hjælpersker for hver uddannet Sygeplejerske, til at virke navnlig i de Hjem, hvor Husmoderen paa Grund af Sygdom savnes, og hvor Hjælpen trænges haardest.

Mangen en Spire til Sygdom og megen Fattigdom som Følge af Sygdom vilde paa denne Maade forhindres, og for vore unge Piger vilde det betyde Indsigt og Udvikling for dem selv, til at danne renlige og sunde Hjem for den kommende Slægt.«

Viborg, 24. Novbr. 1912.

Ing. Lemming Mortensen.

Den tvungne Husmoderuddannelse.

Ved Fællesmødet i Kolding blev, som bekendt, Forslaget om, hvorvidt D. K. skulde tage Arbejdet op for en *tvungen* Uddannelse af Husmødre og *Mødre* forhandlet. Og det blev med stort Flertal vedtaget at nedsætte et Udvalg til at overveje Sagen. Det var med Undren, at jeg saa dette Forslag paa Programmet; ti Dansk Kvindesamfund plejer at kæmpe for Frihed, og det er, saa vidt mig bekendt, første Gang det arbejder for en Tvangsordning. Det er mit Haab, at der sidder mange omkring i Landet, der dog er imod dette Forslag, og jeg vilde ønske, at der maatte rejse sig saa kraftig en Protest imod det, at Udvalgets Arbejde blev standset; ti det vilde være en Plet paa Dansk Kvindesamfund at vise en saadan Mistillid til Mødrene og Hjemmene.

Naar vi kæmper for, at Kvinderne skal have lige Ret med Mændene, saa er vi ikke blinde for, at der vil gives Kvinder, der misbruger denne Ret, Kvinder, der ved Deltagelse i det offentlige Liv vil forsømme deres Hjem, ligesom der findes Mænd, hvis Hjem lider ved, at de er for meget derfra. Og dog er vi enige om, at der skal vises Kvinderne den samme Tillid som Mændene til selv at kunne sætte Grænsen, selv at tage Ansvaret for, hvorledes Retten skal bruges. Den Tillid maa ogsaa vises ethvert Hjem over for deres Børn. Der er det Ansvaret skal hvile. Med Ret og Frihed vokser Ansvar og Interesse, hvorimod Tvang kalder paa Trods og Modvilje.

Naar Fru Thora Knudsen og Birgitte Berg Nielsen taler Hjemmets Sag og varmt lægger Kvinderne paa Sinde, at det er de bedste Evner og Kræfter værd, saa mener jeg, at *det* er Vejen, vi skal gaa at virke for, at det mere og mere klares i Bevidstheden; men saa maa Ansvaret ikke tages fra Hjemmet. Med Tvangsordninger udretter